WESTERN INTERBELIC

COMOARA PIEILOR ROŞII

DE ALBERT BONNEAU

Mare roman de aventuri pentru tineret

ALBERT BONNEAU

COMOARA PIEILOR ROŞII

Nr. 2
OFENSIVA CHIPAWILOR

V.1.0

V.1.0

Editura EXCELSIOR

CAPITOLUL I
CERCUL DE FOC

Cei doi copii, strânseră mâna lui Jack şi a lui Vesuvio, şi ridicând capul, Lucia zise:

— Zandum, bună seara! Mă auzi?

Drept răspuns, din furca capacului unde era instalat, se auzi un tril de priveghetoare; era bună-seara indianului, al cărui talent în imitatul păsărilor era neîntrecut.

La acea oră, noaptea era completă. Dacă lumina lunii şi a stelelor, lumina destul exteriorul lagărului, totuşi în interiorul lui, nu pătrundea nici o rază de lumină, deoarece crăcile şi ramurile brazilor şi pânza carului formau un obstacol de netrecut

După ce, cei doi copii, lăsară cu îngrijire în jos, pânza care acoperea intrarea căruţei, Pierre luă un chibrit cu ajutorul căruia aprinse un felinar care era suspendat de unul din cercurile metalice ale carului. Peste câteva minute, tot interiorul camerei era bine luminat.

Acesta era împărţit în două.

În spate, se aflau aranjate cu orânduială mai multe lăzi şi baloturi, bine legate unul de altul.

În faţa acestui zid, adică în partea anterioară a carului, două hamacuri erau suspendate de două din cercurile de fier care susţineau pânza carului.

La mijloc se mai aflǎ o masă şi trei scaune. Între cele două hamacuri era o perdea ce se putea trage pe o sfoară.

— Noapte bună, surioară! zise Pierre, după ce aprinse felinarul.

— Noapte bună, frăţioare!

Cei doi copii se îmbrăţişară, după care Pierre cu un gest prietenesc, trase perdeaua care separa cele două hamacuri.

Câteva minute mai târziu, pe jumătate îmbrăcaţi, după obiceiul pe care-l luară în acel voiaj, adormiră, după o zi lungă şi obositoare.

Totuşi nu neglijară ca să-şi verifice carabinele, atârnate de cârligele care susţineau hamacurile, căci cu toată tinereţea lor, Pierre şi Lucia aveau înnăscut în ei simţul primejdiei.

Nici unul şi nici celălalt nu îşi cunoscuse părinţii, care fuseseră masacraţi de Indieni, pe când erau încă mici.

Dintr-un sentiment natural, Celestin Lion nu vru să se separe de copii. Mai întâi îi dădu să-i îngrijească o femeie indiană, rudă lui Zandum, iar pe urmă, le purtă el de grijă când această femeie muri în urma unui accident.

Câteva minute după ce copii se retraseră în căruţă şi după ce bunicul lor se convinsese că dorm, se apropie de Jack Flanders şi de Vesuvio, rămaşi lângă foc şi făcându-i atenţi le zise:

— Chipawii ne înconjoară. Chiar adineauri, o săgeată mi-a fost trimisă pe când făceam o recunoaştere pe marginea crestei. Dacă luna se acoperă, vom fi atacaţi. Nu vă ocupaţi de Zandum, are o misiune specială. Cât mă priveşte, eu mă voi bate până la ultima picătură de sânge!... Dar voi?...

Vesuvio ridică din umeri şi privi pe Flanders care râse încet.

— Bine, zise Celestin Lion care fu mulţumit de aceste răspunsuri mute, eram sigur de voi... Şi acuma Jack, du-te de-l înlocuieşte pe Zandum!

Între aceşti oameni, pe care primejdiile îi legaseră de mult printr-o prietenie adâncă, nu existau niciodată vorbe inutile; un gest, o privire, era câteodată de ajuns ca să se facă înţeleşi.

Jack Flanders se urcă în copac ca să vegheze, iar indianul se coborî imediat.

Pielea-roşie îşi sorbi tacticos, porţia lui de supă şi mânca cu poftă carnea; bău după aceia o înghiţitură de apă amestecată cu alcool după care învelindu-se cu pătura, nu departe de foc, închise ochii pentru a se odihni.

Celestin Lion se îndreptă spre căruţă; ajuns acolo se strecură sub ea, între roate şi culcându-se pe spate, detaşă nu fără greutate o cutie legată de scândurile căruţei. Această cutie o puse lângă el, se întoarse apoi pe o parte pentru a o deschide şi scoase apoi din ea un tub de aramă lung de vreo 25 cm. şi lat de vreo şapte opt centimetri.

Închise cutia, o puse la loc, luă tubul, se strecură din nou între roate şi se îndreptă spre indian.

— Zandum! zise el încet.

Indianul deschise un ochi...

— Iată tubul, despre care ţi-am vorbit.

Indianul scoase mâna dreaptă de sub cuvertură, apucă tubul care dispăru odată cu mâna.

— Marele Spirit ne-a văzut stăpâne, murmură el. Şi închise imediat ochii.

Vesuvio, se acoperise şi el cu o pătura lângă foc şi în scurt timp, un sforăit ritmic anunţa că adormiseră...

Acesta era singurul defect pe care Lion îl reproşa servitorului italian; Vesuvio sforăia toată noaptea; şi dacă din întâmplare adormea în anumite împrejurări pentru câteva minute, începea imediat să sforăie.

Lucrul acesta avea inconveniente, dar avea şi anumite avantaje, acela în special de a face să creadă pe oricine că toată tabăra era adormită.

Bătrânul avea şi el dreptul la somn, deoarece Jack Flanders veghea şi nu puteau fi surprinşi; dar Lion avea prea multe griji în cap, ca să poată dormi…

Se aşeză la rădăcina unui copac şi se rezemă de el; cu carabina la îndemână, se mulţumi să se dedea unei modeste plăceri favorite, adică să fumeze o pipă.

Dacă ar fi vrut să-şi ascundă prezenţa, s-ar fi oprit ca să răspândească în aer, mirosul de tutun ars.

— Dar deoarece chipawii, ne ştiu aici, îşi zise el, de ce să mă privez de această neînsemnată plăcere?

Îşi umplu pipa, o aprinse şi începu să fumeze. Avea aparenţa unui om liniştit, dar în realitate totul în el, era plin de presimţiri şi de teamă.

Îi era teamă, nu pentru el sau pentru servitorul său… ci suferea pentru Lucia şi Pierre. Îi era teamă de captivitatea în care ei ar fi căzut la chipawi, la transformarea caracterului lor, a mentalităţii lor, la care ar ajunge în scurt timp, ca acei indivizi destul de numeroşi în triburile indiene, care sunt de rasă albă, dar care au inima roşie!

Desigur, Pierre şi Lucia aveau o educaţie puţin obişnuită, la alţi copii de vârsta lor; dar tocmai pentru că aveau spiritul aventurii mai dezvoltat, şi fiindcă nu cunoşteau nimic din binefacerile civilizaţiei moderne, erau mai susceptibili ca să se transforme repede în mijlocul unui trib indian.

Forţa vitală a tinereţii lor, îi va face repede să uite, cel puţin din anumite puncte de vedere, pe bunicul Lion, aşa precum uitaseră, oarecum, că între bunicul lor şi ei înşuşi, existase un tată şi o mamă…

La lucrurile acestea, se gândea Celestin Lion, tot fumându-şi pipa, în timp ce Vesuvio sforăia, când deodată lumina lunii fu voalată…

Cu o mişcare agilă şi rapidă, Celestin Lion fu în picioare. Făcu doi paşi înainte, ridică capul şi privi cerul. O înjurătură înăbuşită, îi scăpă de pe buze…

Sus, pe cer, un nor înainta încet, al cărui punct înaintat masca

luna. Acest nor se întindea spre sud-est şi se lărgea, tinzând să acopere tot cerul.

— Fără nici o îndoială, murmură bătrânul, luna nu va mai apare! Acest nor va cuprinde în scurt timp toată lărgimea cerului de deasupra noastră. Chiar şi stelele vor fi mascate. Noaptea va fi complectă şi atunci chipawii ne vor ataca! Nu îi vom putea vedea, aşa că vor sări pe noi; şi chiar fără să se servească de armele lor, ne vor zdrobi cu numărul lor... Ce e de făcut? Să ridice tabăra? Să plece luminând drumul cu torţe? Nu, ar fi fost o nebunie... Ascunşi pe drumul nostru, se vor abate unul câte unul, fără ca să-i putem vedea. Trebuie să rămânem aici, luând toate precauţiile necesare... Am putea cel puţin... Drace; am o idee.

Îşi scutură pipa deasupra focului, o puse la loc în buzunar şi deşteptă după aceia pe Zandum şi pe Vesuvio.

Pielea-roşie şi italianul se deşteptară imediat; într-o clipă fură în picioare, cu carabinele în mâini.

Cu toate că întunerecul era adânc, stelele mai răspândeau puţină lumină, aşa că la lumina lor, cei doi oameni îşi recunoscură stăpânul.

Acesta băgă două degete în gură şi scoase o fluierătură care semăna perfect cu strigătul bufniţei.

Imediat un fluierat asemănător veni din copac, şi putură auzi zgomotul inevitabil pe care Jack Flanders îl producea coborând din copac.

Ţinând u-se înaintea celor trei oameni, Celestin Lion pronunţă câteva cuvinte repezi.

— Da! Da! aprobară toţii.

Şi repede se puseră pe lucru.

Ramuri de brazi uscate acopereau pământul. Fiecare om, inclusiv şeful, adună cât putu şi apoi toţi patru se îndreptară în direcţii diferite, pe panta coastei.

Ajunşi la jumătatea acestei pante, lăsară să cadă crăcile uscate pe care le purtau, dar lucrul acesta se făcu cu o anumită metodă, adică fiecare om, luă seama ca o ramură pusă pe pământ să fie în contact cu cea precedentă.

Când fiecare din cei patru oameni îşi termina complect sarcina, se întorcea repede la lagăr, încărcându-şi braţele din nou, cu crăci uscate şi reîncepând acelaşi lucru pe care-l făcuse înainte.

Mai făcură treaba aceasta încă de două ori, după care, adunaţi în lagăr, lângă focul stins, nu se mai aflau împreună decât trei oameni; Celestin Lion, Jack Flanders şi Vesuvio

Unde era Zandum?

— Bagă de seamă, îi spuse Lion, să ne împrăştiem aşa, precum ne-am înţeles adineauri. Ţineţi-vă la îndemână cartuşiera deschisă, pentru a vă putea încărca repede carabinele; salvarea noastră depinde numai de rapiditatea tirului. Oricât de şireţi or fi chipawii, cred că nu se aşteaptă la surpriza pe care le-o pregătim.

Fără a mai spune un cuvânt cei trei oameni se despărţiră. Ei se aşezară exact în trei din cele patru puncte cardinale ale lagărului. Copacii şi căruţa, formau centrul poziţiilor lor respective.

Celestin la nord.

Flanders la vest.

Vesuvio la est.

Sudul râmase liber.

Pentru cine?

Pentru Zandum desigur!

Dar unde era Zandum şi ce făcea?

Celestin Lion, Jack şi Vesuvio nu erau însă deloc îngrijoraţi de soarta prietenului lor, căci se ţineau fiecare liniştiţi, în picioare, cu carabina în mână, gata de a trage…

Minutele treceau…

Câte? Nimeni nu ar fi putut spune exact, căci gândurile lor erau acaparate nu de durata timpului, ci de evenimentul pe care-l aşteptau şi de care erau siguri ca şi de existenţa lor.

Se scurse în felul acesta un sfert de oră, poate chiar şi o jumătate de oră, nimeni nu ar fi putut preciza cât.

Deodată însă un urlet de coyot spintecă aerul şi în acelaşi timp o flacără se aprinse şi crescu pe panta craterului. Spre sud de lagăr, o formă omenească alerga şi la punctul cardinal rămas liber, apăru un om cu carabina în mână; era Zandum.

Dar în timpul celor câteva secunde, care durase până ce indianul îşi ocupase postul de luptă, flacăra care apăruse nu rămase nemişcată; ea se întinse, la dreapta şi la stânga, luminând toată coasta din plin.

De abia atunci cei patru oameni putură vedea pe plaiurile craterului, mişcându-se forme omeneşti. Toate aceste forme rămaseră o clipă încremenite de surpriză… Surpriză, care fu schimbată în scurt timp într-un sentiment de groază, deoarece carabinele lui Celestin Lion, Jack Flanders, Vesuvio şi Zandum, având, mulţumită flăcărilor, ţinte precise, deschiseră un foc ucigător.

Chipawii care credeau că vor surprinde caravana în somn, erau ei surprinşi, şi încă cum?…

Cei patru oameni erau invizibili deoarece se aflau în întunerec pe când indienii, luminaţi de flăcări, nu se puteau ascunde.

În scurt timp împuşcăturile crescură în intensitate, căci pe lângă tirul lor, se adăugă focul a două carabine în plus.

Pierre şi Lucia, deşteptaţi de împuşcături, văzură cele ce se petreceau dintr-o aruncătură de ochi.

Apucând fiecare carabina, începură să tragă şi ei. Desigur că nu erau trăgători extraordinari; dar cum ei ocheau cu atenţie, fiecare împuşcătură îşi producea efectul dorit.

Urletele sălbatece ale indienilor, strigătele lor de durere, gemetele răniţilor formau, împreună cu pârâitul flăcărilor, un haos strident care transformase într-un infern, liniştea nopţii.

Chipawii ripostară şi ei, zvârlind să-geţi şi trăgând la întâmplare, dar ei nu puteau ochii, şi nici nu puteau zări ţinta pe care trebuiau să o atingă.

Nu stă în obişnuinţa indienilor şi în special în cea a chipawilor ca să continue o luptă în care nu au imediat avantajul.

Când văd că se omor s-au se rănesc în mod inutil, nu ezit să o ia la fugă.

Celestin Lion conta mult pe această mentalitate a inamicului. Dar cum voia să le dea o lecţie care spera să-i împiedice să reînceapă atacul în altă noapte sperând că va scăpa definitiv de ei, dăduse oamenilor săi ordinul să tragă fără încetare, nu numai până ce chipawii vor fi învinşi, ci până vor dispare complect de pe câmpul de luptă

Aceasta luptă, nu dură în realitate mai mult de trei minute. Lăsând pe teren vreo cincisprezece morţi, Indienii luară cu ei, conform obiceiurilor lor, toţi răniţii, care erau în număr de peste trei zeci.

Şi deodată, câmpul de luptă, fu abandonat de năvălitori: Nici o formă omenească nu se mai mişcă. Pe ici şi colo, mai multe întinse, dovedeau prin imobilitatea lor, victoria lui Celestin Lion şi a micei sale trupe.

Era timp de altfel; căci ramurile adunate în cerc, împrejurul lagărului se consumaseră, iar prin unele locuri, din lipsă de combustibil, focul se stinse complect.

Jack Flanders care nu vorba mult, de data aceasta mormăi în sinea lui:

— Idioţii! Dacă ar mai fi rezistat câteva minute în plus, ar fi reuşit, să ne învingă, căci cu tot efectul tirului nostru, au mai

rămas desigur, încă vreo cincizeci.

Acest gând, era reflectat în acelaş timp şi de ceilalţi membri ai caravanei.

După zgomotul infernal al luptei, tăcerea care urmă era atât de adâncă încât cel mai mic zgomot, ce s-ar fi produs, ar fi fost auzit de oamenii încă bănuitori şi mereu atenţi.

Pe de altă parte, era de aşteptat o ofensivă pe întuneric a chipawilor.

Din fericire, se produse pe cer unul din acele fenomene atât de obişnuite, atunci când sunt nori şi vântul suflă. Norii care până adineauri mascara luna, fură împrăştiaţi, şi luna, galbenă şi enormă, apăru întreagă pe cer.

Craterul fu inundat de această lumină salvatoare.

CAPITOLUL II
O CAPCANĂ CURIOASĂ

— Ei, totul s’a terminat! zise Celestin Lion.

În sinea lui, adăugă:

— De data aceasta!

Apoi din nou cu voce tare:

— Sper că diavolii aceştia nu vor îndrăzni să ne atace din nou. Au fost serios decimaţi. Pietre, Lucia, copiii mei, v-am văzut şi sunt mândru de voi. Nu ieşiţi din căruţă. Nu vă cer să dormiţi, căci după un asemenea tămbălău, cred că somnul nu se va mai apropia de voi. Odihniţi-vă totuşi, şi dacă simţiţi că vă cuprinde somnul, dormiţi… Mâine vom avea tot atâtea primejdii de înfruntat.

Cei doi copii nu răspunseră nimic. Erau foarte emoţionaţi şi le era frică. Era natural la vârsta lor. De îndată ce surescitarea luptei dispăru, îşi dădură seama de primejdia prin care trecură.

Se trântiră în hamacurile lor, dar rămaseră treji, ţinându-se de mână şi vorbindu-şi încet despre cele întâmplate.

Afară, Celestin Lion vorbea cu Zandum, Flanders şi Vesuvio. După ce examinaseră situaţia, toţi patru fură die părere că Chipawii, nu vor reînnoi atacul, cel puţin noaptea aceia. Şi cum după concluzia aceasta se abătu o tăcere apăsătoare, Zandum, indianul zise deodată.

— Stăpâne, luna şi stelele ne luminează destul. Vom putea merge uşor pe câmpie, ca să scăpăm de blestemaţii chipawi şi să ajungem, într-o regiune mai umblată. Am zis! Să nu aşteptăm ziua, să ne grăbim acuma,

— Sfatul e bun, zise bătrânul. Ce credeţi voi, Jack, Vesuvio?

Cei doi oameni dădură din cap cu un.
semn aprobator.

— Ei bine, zise atunci Lion, să ridicam tabăra şi să plecăm!…

Caii, nu încercaseră să fugă în timpul luptei. Erau obişnuiţi cu astfel de incidente. Totuşi, cum avuseră răgaz de odihnă, câteva ore, erau gata să înceapă munca lor grea.

În mai puţin de zece minute, erau gata de plecare. Prin pânza carului, întredeschisă, Lion anunţă copiilor plecarea.

Zandum plecă înainte în cercetare, Jack Flanders şi Vesuvio, păzeau flancurile, Celestin Lion rămase în urmă şi mica caravană

ieşi fără greutate din crater, chiar pe acelaş drum pe care intrase.

După aceia, nu mai fu nevoie de îndemnat caii, ci de strâns frânele căruţei, deoarece panta era foarte pronunţată.

Timp de o oră, cei patru oameni, fură plini de griji; le era teamă că chipawii să nu le oprească înaintarea, cu riscul unor mari primejdii din partea lor.

Nimic nu se mişca înaintea lor. Siguranţa începu să câştige teren în inimile lor, şi cum într-un loc unde terenul era mai accidentat, cei patru oameni se apropiară pentru a împinge roţile, Celestin Lion zise cu sinceritate…

— Sper că vom scăpa.

Dar neprevăzutul în viaţa de aventuri, are atâtea mistere, încât cinci minute după ce exprimase această părere optimistă, Celestin
Lion, trebui să şi-o schimbe brusc…

Şi asta pentru că, atelajul se oprise nu din cauza oboselii cailor sau a unui accident, ci din cauză că se aflau dinaintea unui obstacol de netrecut.

La strigătul lui Zandum, cei trei oameni alergară în faţă carului nemişcat.

— *Diavolo!* exclamă italianul. *O barauca…*

Deoarece trăise mult timp în republica Argentinei, Vesuvio se servea de acest cuvânt, pentru a desemna obstacolul în faţa căruia se oprise.

O *„barauca”* e o prăpastie care, fără să se prevadă, apare pe neaşteptate în solul câmpiei. De obicei e foarte adâncă, prăpăstioasă, largă de mai mulţi metri. Câteodată are o lungime neînsemnată şi e uşor de înconjurat, par de cele mai multe ori, se întinde la dreapta şi la stânga pe distanţe de kilometrii.

Dacă nu ăi posibilitatea să construieşti o punte, trebuie să mergi ore întregi, până ce găseşti un loc destul de apropiat ca să poţi trece, făcând o punte mai mică. Această punte de nevoie, se face din scândurile luate din căruţă.

Când *barauca* se află în apropierea unei păduri, de unde se pot tăia, copaci mai mari, nenorocirea nu este atât de mare. Dacă copacii sunt scurţi, se pot lega unul de altul; dar e o muncă grea şi obositoare şi trebuie să ai curele şi frânghii îndeajuns.

Toate aceste gânduri se succedau în mintea celor patru oameni, şi chiar în acea a copiilor.

Copiii coborâseră din căruţă; ca şi ceilalţi, se apropiară de marginea prăpastiei, privind la dreapta, la stânga, uimiţi şi

îngrijoraţi.

Barauca, îi făcea să-şi amintească de chipawi. Aruncau mereu priviri în spate, inspectând câmpia, de teama să nu zărească pe cineva.

— Ei bine! zise Celestin Lion, nu avem altceva de făcut, decât să urmăm margine prăpastiei…

— La dreapta? La stânga? zise Vesuvio.

— Pe cuvântul meu, nimic nu spune în ce parte să o luăm. Nu avem nici un indiciu, după care să ştim în ce direcţie se termina mai repede. Pe de altă parte, nu trebuie să abandonăm căruţa… Aşa că cel mai bun lucru de făcut, e ca doi dintre noi să rămâie aici cu Pierre şi Lucia, iar ceilalţi doi să o ia fiecare într-o parte. Primul care va sosi la o extremitate ă prăpăstiei, sau într-un loc unde se află copaci, pentru a putea face o punte, acela va scoate un strigăt de coyot, şi se va întoarce în grabă. Zandum, rămâi cu mine! Tu Jack şi Vesuvio, plecaţi!…

Canadianul şi italianul ascultară imediat. Fură văzuţi îndreptându-se cu pasul lor, mare, fiecare într-o direcţie opusă.

Trecu în modul acesta o oră…

Primele raze de soare, apărură la orizont. Stelele începură să pălească şi luna dispăruse deja.

În scurt timp trebuia să se facă ziuă…

Pierre şi Lucia nu îşi ascundeau, neliniştea, dar nu îndrăzneau să şi-o exprime.

— Bunicule, zise în fine băiatul, nu crezi că Jack şi Vesuvio, au fost prinşi? Chipawii se află doar prin apropiere. Până acum au rămas invizibili, pentru că ştiu atât de bine să se ascundă.

— Ai dreptate, Pierre, zise Lion, mă gândeam tocmai adineauri la cele spuse de tine, dar ce să fac?… Nu putem merge să vedem ce s-a întâmplat, cu ei. Ar însemna să ne împărţim forţele slabe de care dis-punem şi să ne punem la discreţia indienilor. Acuma, nu ne mai putem folosi de şiretlicuri, ca noaptea trecută; suntem în teren descoperit! Dacă chipawii ne atacă va trebui să ne refugiem în căruţă. Câţiva din ei, se vor putea apropia însă destul, ca să omoare caii. În fine, cred că…

Tăcu. Un nou incident, de altfel aşteptat, îi opri cuvântul din gură, şi-l făcu să-şi schimbe gândurile: era întoarcerea lui Jack Flanders.

Într-adevăr statura înaltă a canadianului, apăru, de după o grămadă de stânci, la marginea prăpastiei.

— *Hello!* strigă el! Am găsit o trecere posibilă: prăpastia e foarte îngustă în acel loc, şi patru copaci se află în apropiere.

— De ce nu ai lansat strigătul de coyot? întrebă Celestin Lion.

— Oh! Ba am strigat, răspunse canadianul.

Imediat îşi muie în gură unul din degete. De la mâna dreaptă, îl ridică în aer, deasupra capului, apoi îl coboară, zicând:

— Nici o mirare, vântul bate în spre mine, aşa că nu aţi putut aude, strigătul meu.

— Să sperăm, zise Pierre, că Vesuvio nu se va lăsa aşteptat.

Într-adevăr, ei nu se lăsă mult aşteptat; trei minute mai târziu, italianul apăru.

— Veşti proaste, zise el, nu am întâlnit nici o trecere mai avantajoasă. Iar văgăuna e atât de adâncă şi de lungă cât priveşti cu ochii.

Lucia izbucni în râs.

— Jack Flanders a avut mai mult noroc, decât tine; a găsit o trecere! Un loc unde *barauca,* după cum îi spui tu, este foarte îngustă şi lângă care se află copaci

— *Buono,* zise Italianul, zâmbind mulţumit.

Imediat, întoarseră carul, încurajară caii, şi toată caravana se repuse în marş.

Spre ce mergea această caravană?

Spre eliberare, credea ea...

Căci odată, prăpastia trecută, se vor găsi într-o regiune unde chipawii nu vor îndrăzni să se mai aventureze. Într-adevăr, e foarte rar ca pieile-roşii rămase sălbatece prin regiunile acelea, să încerce să depăşească limitele care într-un oarecare mod, li le-a desemnat natura şi în interiorul cărora sunt reţinuţi de tot felul de credinţe superstiţioase.

Zandum ştia lucrul acesta, aşa că comunică prietenilor săi, că prăpastia aceasta forma una din aceste bariere de netrecut.

Însă, Jack Flanders nu văzuse totul, când socotise din ochi, îngustimea prăpastie şi lungimea celor patru brazi care formau un boschet, la câţiva paşi de acolo...

El nu văzuse decât pământul şi copacii. Nu îşi dăduse seama, că în spatele copacilor, mai mulţi Chipawi, ghemuiţi în tufişuri observau toate mişcările sale, şi nu numai mişcările sale dar şi jocul fizionomiei sale.

Chipawii din tribul rămas războinic sunt tot atât de inteligenţi pe cât de feroce. Ei înţeleseră că atelajul pierdut din vedere, o bucată de vreme, din cauza accidentelor de teren era oprit la oarecare distanţă de văgăună.

Aşa că se opriră, de al doborî cu ajutorul unei săgeţi, sau al unei împuşcături. Faptul acesta se datoră, că unul din indieni era

tocmai faimosul Kory-Kory, marele şef al Indienilor.

Autoritatea sa supremă, asupra tuturor indienilor se datora inteligenţii şi curajului.

Imediat ce-şi dădu seama, de gândurile albului, făcu un gest prin care ordonă tăcere oamenilor săi. Aşa că chipawii nemişcaţi aşteptară plecarea lui Jack.

Când acesta dispăru, îndreptându-sa spre căruţă, Kory-Kory se ridică. Războinicii săi îl imitară.

Şeful, un om impozant, cu un nas ascuţit ca un plisc de vultur, cu pometţii obrazului ascuţiţi, avea în ochi, o privire de o cruzime grozavă.

Părul său, contrar celorlalţi indieni, care se rad în cap; ca să nu fie scalpaţi, era împletit în două cozi groase, iar în ele erau înfipte, două pene de vultur.

Cât priveşte hainele sale, nu erau după moda vechilor piei-roşii, ci după moda noua a vânătorilor; vestă şi tunică din piele, jambiere de piele mai fină şi mai suplă şi mocasini legaţi cu curele care se încrucişau pe picioare.

La talie, o centură de piele, în care erau suspendate două cartuşiere, un revolver modern şi un formidabil cuţit-pumnal. În bandulieră, purta o carabină engleză de precizie.

Ceilalţi indieni erau mai prost îmbrăcaţi, cu toate că hainele lor se cam asemănau cu costumul conducătorului lor. Fiecare avea o puşcă, dar de o fabricaţie relativ mai veche; dar mulţi dintre ei nu neglijau ca să-şi păstreze suspendat pe spate un arc şi o tolbă cu săgeţi.

Când Jack Flanders, dispăruse complect, Kory-Kory se întoarse spre războinicii lui şi pronunţă în limba chipawă, câteva ordine.

— Fraţii mei să se suie, în acest copac şi să aştepte întoarcerea mea. Dacă feţele-palide sosesc înaintea mea, fraţii mei să rămână nemişcaţi. Orice vor face albii, fraţii mei să nu crâcnească. Am zis!…

Şi fără altă explicaţie, ei le arătă unul din cei patru copaci. Cum ceilalţi războinici îl ascultară şi se pregăteau să se suie în copac, Kory-Kory îi opri cu un gest şi continuă:

— Fraţii mei să fie atenţi la un lucru. Feţele-palide vor doborî copacii, Crăcile celor patru brazi se ating. Uşori ca nişte veveriţe, veţi trece din ramură în ramură, ca să nu vă aflaţi pe cel, pe care-l vor doborî albii. Dar lucrul acesta trebuie să-l faceţi fără ca să vă trădaţi prezenţa. Acuma plecaţi!

Uşori şi repezi, ca nişte maimuţe, cei trei Chipawi se suiră în cel mai mare brad. Ei se gândiră că albii nu se vor obosi să

doboare pe cel mai mare, în timp ce, ceilalţi trei, erau suficienţi pentru construirea unei punţi.

Dar Kory-Kory, care ghicise gândul războinicilor săi, râse sarcastic şi murmură:

— Sper să nu dau timp feţelor-palide, ca să doboare măcar un singur copac, prieten sincer ăl pieilor-roşii…

Şi se îndepărtă cu mersul lui suplu şi rapid în direcţia unei păduri destul de adânci, care închidea regiunea spre nord…

Nu, trecu nici un sfert de oră, şi Kory-Kory reapăru la liziera acestei păduri.

Dar nu era singur.

Mai mulţi războinici îl urmau şir, într-o ordine de mers, după care s-a dat şi numele de „şir indian”.

Cinci, zece, cincisprezece, douăzeci, treizeci de războinici.

Când trupa tăcută ajunse lângă cei patru brazi, marele şef nu spuse nimic, nu dădu nici un ordin: probabil că le dăduse dinainte. Cert e, că în mai puţin de un minut, cei treizeci de Chipawi dispărură toţi în copaci.

Kory-Kory rămase jos; şi când. Nu mai văzu nici un războinic, începu să înainteze de-a lungul prăpastiei. Ajuns acolo, se urcă pe vârful unei movile, duse mâna, streaşină la ochi şi inspecta orizontul, murmurând totdeodată.

— Iată-i!

Se aplecă repede, fiind sigur că nu fusese văzut. Se furişă prin iarba înaltă şi se ascunse la mărginea văgăunei, într-un tufiş adânc.

Între timp, Celestin Lion şi trupa lui, habar nu aveau de ceea ce li se pregătea.

În lumina soarelui, toată câmpia părea atât de liniştită, încât îndepărtă din capul lor, orice urmă die pericol. Li se părea imposibil ca în acel decor minunat al naturii, să se producă vreun atac al indienilor.

Când ajunseră în apropierea celor patru brazi, Celestin Lion opri caii. Cei doi nepoţi şi cei trei oameni se adunară în jurul lor.

— Ai avut noroc Jack! zise el, locul este bun. Cele două margini ale văgăunei sunt făcute din stânci puternice, care nu se vor sfărma sub greutatea punţii noastre. Cât priveşte copacii, unul singur ne va ajunge.

Adresându-se apoi în mod special, celor doi copii, bătrânul repetă:

— Da, unul singur ne va fi destul. Nu trebuie să abuzăm de acest dar ăl naturii. Tăiat la mijloc va forma două băcine solide şi

destul de lungi pe care vom pune o podea de crăci solide peste care vom putea trece cu uşurinţă carul.

Zâmbind satisfăcut, privi spre Jack, Vesuvio şi Zandum şi le zise:

— Luaţi-vă topoarele şi la lucru!… Tu, Pierre şi Lucia deshumaţi caii. Eu, păzesc şantierul în contra vreunui eventual atac al chipawilor Luaţi-vă şi carabinele; în timp ce veţi lucra la doborâtul copacului, le veţi lăsa la pământ.

Aceste dispoziţii fură urmate cu acea disciplină, care domnea în tabără. Câteva minute mai târziu, Zandum, Jack şi Vesuvio, înconjurară unul din cei patru brazi şi începură să-l atace cu topoarele lor ascuţite. Celestin Lion îi privi o clipă satisfăcut; apoi mulţumit, neavând nimic a le spune, vru să traverseze, micul grup de copaci, pentru a cerceta împrejurimile.

În momentul acela, se produse atacul…

Celestin Lion, se găsea tocmai în mijlocul pătratului format de cei patru brazi.

Cei trei tăietori se aflau la piciorul unui copac; iar Pierre şi Lucia, la cinzeci de paşi mai încolo, se grăbeau să deshame caii…

Deodată un zgomot răsună în copaci, ca şi cum o rafală die vânt trecuse printre dânşii şi treizeci şi trei de diavoli cu faţă omenească, căzură grămadă pe cei patru oameni.

În acest timp Kory-Kory ieşi dpi ascunzătoarea sa şi cu revolverul în mână, alergă spre căruţă.

Se produse o învălmăşeală cumplită.

Cu toată vârsta lui înaintată, Celestin Lion era tot atât de viguros ca şi Jack Flanders.

Vesuvio avea şi el caracterul său de luptător. Cât priveşte Zandum, era un adevărat şarpe, capabil să desfăşoare o mare forţă muşchiulară.

Desigur, că fură covârşiţi de număr: treizeci şi trei, contra patru. Dar instinctul de conservare, voinţa de apărare măreşte forţele unui om.

Aşa că lupta nu se termină aşa de repede, precum crezu Kory-Kory.

Lion, Flanders şi Vesuvio, apucau când toporul, când revolverul. Se produceau lovituri teribile, detunături, corpuri care se zvârcoleau pe pământ. Dar ordinele lui Kory-Kory erau severe: nici un războinic nu are voie să se servească de armele sale împotriva
feţelor-palide. Nu trebuiau să se lupte, decât cu mâinile şi cu ajutorul frânghiilor.

Cu toată rezistenta sângeroasă pe care o făcură Celestin Lion, Jack Flanders şi Vesuvio, Chipawii reuşiră să-şi doboare adversarii.

Cel dintâi, fu Vesuvio, care fu legat şi lăsat în nesimţire pe pământ.

Câteva minute mai târziu, Celestin şi Flanders avură aceiaşi soartă.

Dar în acest timp, ce făcuse Zandum?

Indianul Cree, care din toate timpurile, tribul său fusese duşmanul de moarte al chipawilor, cunoştea cu cine are de-a face.

Îi fu destul câteva secunde, la începutul luptei, ca să-şi dea seama de inferioritatea lor, faţă de duşmani.

El nu se gândi să lupte ca să învingă, deoarece era ceva imposibil. Se gândi să asculte numai de ordinele lui Celestin Lion şi să fugă pentru a-şi îndeplini misiunea. El era obişnuit cu toate şmecheriile luptei, corp la corp.

Mulţumită acestei îndemânări, şi pe de altă parte, dându-şi seama că chipawii, nu încearcă decât să-i facă prizonieri şi să nu-i omoare, Zandum se feri să se servească de cuţit sau de revolver.

Ba chiar, în timp ce se bătea împotriva a cinci sau şase adversari, reuşi să-şi desfacă centura, să-şi smulgă o parte din haine şi mult mai liber pe mişcări, se răsuci, se smuci ca un ţipar şi scăpă din ciorchinele omenesc, câre-l înconjura şi luând-o la fugă sub brazi, trecu ca un fulger prin boschet, neinteresându-se câtuşi de puţin de sfârşitul luptei. În fugă apucă carabina şi centura lui Vesuvio care zăcea la pământ.

Cei şapte sau opt chipawi, care-l urmăreau trebuiră în scurt timp să renunţe la el; în timp ce indianul Cree eră renumit ca bun mărşulăitor; chipawul nu îşi petrece viaţa, decât călare.

Aşa că Zandum, lansat cu toată viteza, urca pe picioarele sale nervoase ca un cerb de doi ani. Chipawii plecaţi în urmărirea lui, trebuiră în scurt timp, să abandoneze fuga după dânsul.

Aşa că se opriră şi văzură cum Zandum dispăru în pădurea care în acea parte, marca orizontul. Foarte abătuţi, temându-se de furia lui Kory-Kory se întoarseră la cei patru brazi, gata de a interveni în lupta împotriva feţelor-palide.

Nu avură nevoie să intervină, căci această victorie era deja complectă. La piciorul bradului, care trebuia doborât, Celestin Lion, Jack Flanders şi Vesuvio erau unul lângă altul, cu mâinile şi picioarele legate.

Cu toate că nu se serviseră împotriva lor de arme tăioase, ei aveau mâinile şi obrazurile însângerate, deoarece unghiile chipawilor sunt tari, ascuţite, ca nişte gheare.

În faţa celor trei învinşi, toate pieile-roşii se adunară în grup, aşteptând întoarcerea lui Kory-Kory, care-i oprise cu desăvârşire să se apropie de camion.

Ce făcea în acest timp şeful chipawilor?

După ce, cei trei oameni fură doborâţi, se grăbi să iasă din ascunzătoare şi să alerge cu revolverul în mână, spre căruţă.

În acelaşi moment, Pierre şi Lucia erau avertizaţi că ceva extraordinar se întâmplase şi că zgomotul din copaci nu era natural.

Întorcându-se, de la cai, apucară din instinct carabinele făcând faţă boschetului de copaci, care după cum ştiţi se afla la vreo cincizeci de metri de acolo.

Ei văzură alergând, spre dânşii un indian uriaş. Desigur că nu putea să fie decât un inamic...

Cu toate că nu erau, decât nişte copii, duseră carabinele la ochi şi traseră.

Dar Kory-Kory nu putea fi doborât în modul acesta. Chipawul era ager, inteligent şi cu un sânge rece, remarcabil. În momentul în care cei doi copii, traseră împotriva lui, se aplecă, fără a înceta să alerge, aşa ca gloanţele trecură pe deasupra capului său; apoi dintr-o săritură fu peste ei, cu dreapta în care avea revolverul, dădu o lovitură cu mânerul acestuia, iar cu stânga cu mâna goală, doborând prin această lovitură dublă ambele arme din mâinile copiilor.

Lăsându-şi imediat propria sa armă din mână, chipawul apucă pe Pierre şi Lucia de talie, îi încercui cu braţele lui de fier şi îi strânse atât de bine, încât îşi pierdură respiraţia.

Aproape sufocaţi, fură în imposibilitate ca să opună cea mai mică rezistenţă indianului. Acesta îi depuse uşor la pământ, şi le lega mâinile la spate cu ajutorul a două cureluşe pe care le scoase de la brâu. Lucrul acesta se făcu într-o clipită.

Când după lesnicioasa lui victorie, Kory-Kory, se întoarse spre brazi, văzu că şi acolo lupta se terminase.

Zâmbi mulţumit, şi scoase exclamaţia lui favorită, ceea ce însemna cea mai mare mulţumire pentru el.

— *Howgh!...*

Totuşi bucuria lui nu fu deplină, când observă că în loc de patru prizonieri, erau numai trei. Numai decât observă că acel care lipsea era indianul. O cută de furie îi schimonosi faţa.

Mormăii.

— Vor fi pedepsiţi!… Zandum era propus stâlpului de tortură! Ce vor spune *squawele* când, după ce vom intra în *wigwamurile* noastre, vom trece prin faţa stâlpilor de tortură, fără a putea lega pe unui din aceşti mizerabili care dezonorează culoarea pielii lor, asociindu-se cu feţe-palide împotriva fraţilor lor.

Formulându-şi în sine, gândurile acestea şeful Chipawilor uita că în alte timpuri şi în conformitate cu hazardul politicei şi al războiului, tribul său fusese adeseori aliatul englezilor împotriva triburilor Cree aliaţii francezilor.

Uitase că triburile Cree şi Chipawe au fost întotdeauna inamice şi nu se uniseră cu feţele-palide decât după nevoile acestei uri între ei. Numele de trădător pe care el i-l atribuia, Zandum îl merita tot atât de bine ca şi chipawii…

Totuşi furia, îi trecu repede, figura lui se lumină, iar un zâmbet de bucurie îi flutură pe buze în timp ce murmura:

— Acuma, deşi Zandum e liber, marile Cufere Sfinte ale tribului Cree vor intra în posesia chipawilor. Fără îndoială că Zandum va alerga să anunţe pe Wadoh, marele şef Cree. Dar ce a devenit acest trib? Nu mai au decât femei. Wadoh însuşi, dacă ar îndrăzni să păşească pe cărarea războiului, nu va putea aduna în jurul lui, mai mult de treizeci de războinici; şi încă ce fel de războinici!… Nişte câini domesticiţi?… În timp ce, dacă Kory-Kory cheamă la dânsul pe toţi copiii chipawilor, peste cinci sute de războinici îi vor alerga în ajutor. Da, da, fără nici o îndoială. Cuferele Sfinte, umplute cu aur şi pietre preţioase, vor constitui bogăţia tribului meu.

Trebuia ca şeful chipaw să fie într-adevăr prea exaltat de victoria sa pentru a-şi exprima astfel gândurile. Le făcea, nu-i vorbă, în limba lui. Nimeni nu-l înţelegea. Şi chiar dacă Pierre şi Lucia l-ar fi auzit, tot nu aer fi putut înţelege nimic. Dar totuşi o piele-roşie de înaltă castă nu-şi exprimă gândurile cu vocea tare.

Pe de altă parte, lui Kory-Kory îi fu oarecum ruşine de el însuşi, căci îşi întrerupse monologul, şi ridicând braţul drept, lansă spre războinicii săi un strigăt, urmat îndată de un ordin.

Imediat, Lion, Jack şi Vesuvio, fură luaţi pe sus şi duşi în faţa marelui şef; fură trântiţi în faţa lui şi toată trupa se aranja în spatele lor cu faţa spre marele şef.

CAPIT0LUL III
PARTEA LUI KORY-KORY

Bineînţeles, prizonierii erau complect dezarmaţi; ba chiar în luptă îşi pierduseră o parte din îmbrăcăminte.

Pe de altă parte, oboseala lor era atât de mare, încât gâfâiau. Şi Vesuvio cu toată rezistenţa lui fizică, părea că va leşina.

După ce îi privi pe italian câteva minute, luă de la centură o ploscă, o deşurubă şi într-o franceză oarecum acceptabilă, care ar fi greu de tradus, se exprimă:

— Deschide gura, faţă-albă; ceea ce îţi voi da să bei, te va întări.

Vesuvio cunoştea obiceiul pieilor-roşii, el ştia foarte bine că nu i se va da o otravă ci o băutură binefăcătoare. Aşa că nu ezită să deschidă gura şi să bea, satisfăcut, o parte din lichidul pe care-l conţinea plosca, ceea ce îi făcu foarte bine.

Ridicându-se Kory-Kory pronunţă câteva cuvinte în limba chipawă. Imediat trei războinici se detaşară din grup, desfăcută nodurile prizonierilor, şi le ajutară să se ridice.

Celestin Lion şi Jack Flanders se ţinură bine pe picioare, dar Vesuvio se clătină şi trebui să fie susţinut de chipawi.

Lui Pierre şi Lucia, însuşi marele şef le tăia curelele. Îndată ce fură în picioare alergară spre bunicul lor şi-l înconjurară cu braţele lor, privind cu teamă spre marele şef al Chipawilor.

Atunci, acesta majestos, cum sunt de obicei războinicii roşii de mare castă în împrejurări grave, pronunţă următorul mic discurs:

— Bătrânul, Barbă-Albă, va ierta lui Kory-Kory violenţele războinicilor săi. Timp de mai multe luni, feţele-palide, comandate de Barbă-Albă au putut călători de la un capăt la altul al Canadei sălbatice şi să vâneze pe teritoriile chipawilor. Niciodată Kory-Kory nu i-a împiedicat… Dar într-o zi, Barbă-Albă făcu cunoştinţă cu acel coyot de indian cunoscut sub numele de Zandum. Indianul indică Barbei-Albe ascunzătoarea unde sunt închise marile cufere de fier care conţin comorile strânse de strămoşii noştri. Căci Zandum, minţea când a pretins că marile cufere de fier au aparţinut tribului Cree. Niciodată aceşti lupi puturoşi nu au fost în stare să strângă atâtea comori şi să le păstreze. Dar în urma mai multor prădări, cuferele strămoşilor mei au fost furate şi ascunse în adâncul pământului. În ce loc?

Nu ştiu. Căci în momentul când indianul se pregătea să destăinuiască feţei-palide locul ascunzătoarei, urechile mele, au fost asurzite de durerea pe care mi-a făcut-o muşcătura unui şarpe!... A trebuit pentru a-mi salva viaţa să alerg la vracii tribului meu. Când m-am întors la postul meu de ascultare, destăinuirea era terminată şi nu am putut auzi unde se afla Comoara Strămoşilor mei. Ai auzit, Barbă-Albă şi cred că ai înţeles?

O indignare irezistibilă umflase vinele şi tâmplele lui Celestin Lion. Furia lui era atât de mare, încât nu mai fu în stare să-şi măsoare cuvintele.

Cu un gest violent, strigă:

— Da, am auzit şi am înţeles şi nu aşi fi crezut niciodată că marele şef Kory-Kory se va arăta atât de încrezut şi de mincinos. Nu e adevărat că marile cufere de fier au fost vreodată proprietatea chipawilor. Mă crezi oare un copil, tu care mă numeşti Barbă-Albă? Şi crezi oare că aceşti peri albi mi-au venit fără nici o experienţă? Ei bine, într-adevăr, timp de luni întregi, am cutreierat pământul Canadei. Am traversat nu numai teritoriile triburilor tale, dar şi cele ale Mohicanilor, ale Siuxilor şi ale Cherokeilor. Am auzit povestiri, unde se arătau toate vitejiile triburilor indiene. Recunosc că în trecut, Chipawii au fost şi ei războinici adevăraţi, nobili, curajoşi... Ei! Dar de atunci s-au schimbat mult, deoarece unicul lor şef, minte ca o bătrână *squawă*, proastă şi laşă... Jur pe D-zeu! Singurul adevăr e că lăzile de fier conţinând lingouri de aur, diamante, rubine şi tot felul de pietre preţioase, sunt lucrate de artişti indieni... Jur pe D-zeu că aceste cufere au fost întotdeauna ale Indienilor Cree. Ori marele şef Cree nu este Wadoh, după cum se crede pe teritoriile Indiene. Marele şef Wadoh, a recunoscut-o chiar el, că fratele său Zandum e şeful lor suprem. Zandum a crezut de cuviinţă pentru motive care nu ţi le pot spune, să-mi destăinuiască locul unde se află cuferele de fier. Află de la mine, Kory-Kory, poţi să mă tai în bucăţi, poţi să mă chinuieşti cum vrei, voi muri fără ca să pronunţ un singur cuvânt care să trădeze secretul pe care Zandum mi l-a încredinţat.

Un astfel. De răspuns ar fi scos din sărite şi pe un om mai puţin răbdător decât pe Kory-Kory. Dar în faţa unui adversar de talia lui Celestin Lion, indianul avu forţă să se abţină. Furia şi necazul său, nu se manifestă decât prin culoarea cadaverică care o căpătă obrazul său. Chiar şi manifestaţia acesta nu dură decât câteva secunde.

Printr-un efort de voinţa. Kory-Kory reuşi să se domine încât rămase complect nemişcat. Şi când vibrând de emoţie Celestin Lion tăcu, Kory-Kory zâmbi, făcu un gest cu mâna şi pronunţă:

— Fratele meu, Barbă-Albă se va mai gândi. După terminarea acestei lupte, nefastă pentru el, e natural ca să nu-şi poată stăpâni furia. Dar o repet se va mai gândi. Îl voi conduce pe Barbă-Albă şi cei doi servitori în satul tribului meu. Acolo, cele mai mari îngrijiri le vor fi date, feţei-palide şi celor doi oameni, cu condiţia că vor jura să nu încerce să fugă. Barbă-Albă va face acest jurământ?

— Rămâne de văzut, răspunse Celestin Lion.

— Trebuie să o faci însă imediat, insistă Kory-Kory.

— Imediat, nu! ripostă curajosul bătrân.

— Atunci, zise Chipawul descurajat voi avea regretul de a lega pe Barbă-Albă cât şi pe cei doi oameni, de coada a trei cai

— Şi nepoţii mei, ce vei face cu ei? întrebă Celestin Lion cu o voce emoţionată.

Strânse mai tare lângă dânsul pe Pierre şi pe Lucia care de data aceasta, destul de calmi, ascultară cu cea mai mare atenţie sentinţa indianului.

Fascicola trei din Comoara Pieilor Roşii care va apare săptămâna viitoare se va numi: **Misiunea lui Zandum.**

CUPRINS

CAPITOLUL I CERCUL DE FOC..3

CAPITOLUL II O CAPCANĂ CURIOASĂ....................................10

CAPIT0LUL III PARTEA LUI KORY-KORY..................................20

CUPRINS..23

Colecția „AMPRENTA"

Spionaj! Mister! Acțiune!

umple un gol de mult resimțit în literatura noastră de senzație.

Au apărut, până azi:

No. 1:

Furtul torpilei Walsh

de Agatha Cristhie

No. 2:

Testamentul d-lui Holford

de Bob Woolf

No. 3:

Raffles, regele hoților

de Gerald Morris

No. 4:

O lovitură de maestru

de Gerald Morris

No. 5:

Enigma dela Ivy-Cotage

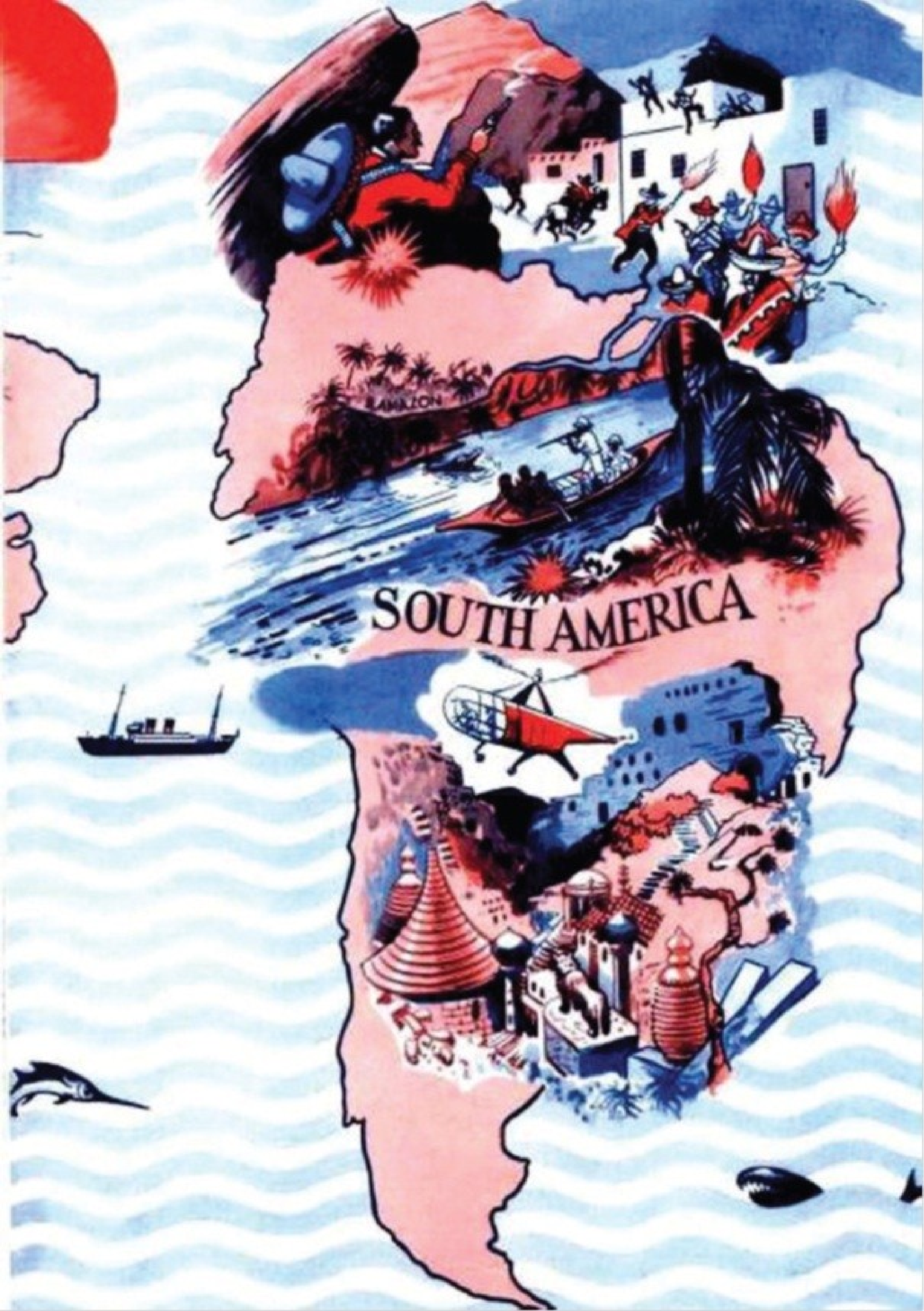
de Valentin William

No. 6:

O afacere senzațională

de Gerald Morris

Citiți regulat colecția „AMPRENTA" 32 pagini și copertă în 3 culori — 5 LEI

SOUTH AMERICA